

၂၀၁၆

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်မြတ်နိုး

မပုန်းနိုင်တာချစ်ကို

၀ န : ၅ ၀ ၆ ၀ ၈ ၀ ၉ ၀ ၉

ကျွန်မနားကို တိုးဖွဖွခြေသံလေး ကပ်လာသံ ကြားရတယ်။
ထင်ပါတယ်။

သူဟာတကယ်ပဲ ကျွန်မနားကို လျှောက်လာတာပါ။ ကျွန်မအနီးကို
တကယ်တိုးကပ်လာတဲ့ ခြေသံလေး တစ်ခုပါ။

ဒါပေမဲ့ ...

ကျွန်မ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကိုမမြင်ရဘူး။ သူ့ပုံရိပ်လေးတွေ
ကို မတွေ့ရဘူး။ ကြည်လင်ချောမွေ့တဲ့ သူ့မျက်နှာနဲ့ မဆုံလိုက်ရဘူး။

ကျွန်မ ...

ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်သွားတာလား။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်။

ကျွန်မ ခြေသံသဲ့သဲ့ကို တကယ်ပဲ ကြားခွင့်ရတာ အမှန်ပါပဲ။

ဆူးခေတ်သစ်

***

ကျွန်မဟာ ...

ဘဝမှာ လိုလေးသေး မရှိအောင် ပြည့်စုံနေသူ တစ်ယောက်လို့ ထင်

ချင် ထင်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်မဘဝကို အ
ရေးကြီးဆုံး အချက်တစ်ချက် မပြည့်ဝနိုင် လောက်အောင် လိုအပ်ခဲ့တ
ယ်လေ။

အဲဒါက ...

အချစ်ပါပဲ ...

ကျွန်မဘဝအတွက် ရှင်သန်ဖို့ အချစ်တွေလိုတယ်။

တေးနုယဉ်

***

ကံကြမ္မာက ...

အရင်ဆုံး ကိုယ့်ကို မျက်နှာသာ ပေးခဲ့တာပါ။ ဒါကို ကိုယ်ဘာကြော
င့် တန်ဖိုးမထားခဲ့ မိပါလိမ့်။ နောင်တဆိုတာ နောက်ကျမှ သာ ရတတ်
တာတဲ့ ။ သိပ်မှန်တာပဲ။ အခု ကိုယ်နောင်တတွေ သိပ်ရနေတယ်။

သဇံနိုင်

***

ကိုယ်က ...

တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အသွေးကို သိမြင်တတ်တဲ့ အရည်အချ
င်း ပြည့်ဝတဲ့ သူလို့ ပြောရမလား။ ကျောက်ရိုင်းလေး တစ်တုံးကို သူတ

ကာတွေ ငေးမောယူရလောင်အောင် သွေးပြဲဖို့ စိတ်ကူးခဲ့တယ်။

ထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

ကိုယ်သွေးနိုင်ခဲ့တယ်။

အဲဒီအတွက် ...

ကိုယ်တကယ် ကျေနပ်တယ်။

ဥက္ကာ

***

အခန်း(၁)

"ဟေ့ ... ဟေ့ ... ခဏနေဦး၊ တို့ လည်း လိုက်မှာ "

ကျယ်လောင်သော တားဆီးသံကြီးနှင့်အတူ ဓာတ်လှေကား အတွင်း သို့ ဝရန်းသုန်းကား ပြေးဝင်လာသော အမျိုးသမီးကြောင့် သိပ်နိုင့်ရဲ့ ထူ နက်နက် မျက်ခုံးကြီးတွေ ပင့်တက်သွားရ၏။

အရောင်တောက်တောက် ရှုပ်လက်ရှည် ပွယောင်းယောင်းကို ပြောင်ထဘီ အနက်ရောင် နှင့်တွဲဝတ်ပြီး၊ သားရေပျော့ပျော့ လက်ကိုင်အိတ် လွယ်ကာ လက်ထဲတွင် အနီရောင်ဖိုင် တွဲလေးတစ်ခုကိုင်ပြီး သူရှိနေတဲ့ ဓာတ်လှေကားထဲ အမောတကော ပြေးဝင်လာတဲ့ သူမကို အထူအဆန်း သဖွယ် ကြည့်မိသွားသည် ။

"ဟဲ ... ဟဲ၊ ဆောရီးနော် ... ဓာတ်လှေကား ပြန်အဆင်းကို မစောင့် နိုင်လို့ ပါ"

သူမရဲ့ ပွယောင်းယောင်း ရှည်လျားသော ဆံနွယ်ကို တစ်ချက်သပ် တင်ကာ သူ့ဘက်ဆီသို့ အားနာဟန်နှင့် လှည့်ကြည့်ကာ ပြောလေလျှင် သူခေါင်းလေး ညိတ်ကာ ပြလိုက်သည်။ ။

ထိုစဉ် ...

ဓာတ်လှေကား တံခါးချပ်ကြီးက ညင်သာစွာ စေ့ပိတ်သွား၏။

သိမ်နီင် သူတက်လိုသည့် အလွှာသို့ ခလုတ်ကလေးနှိပ်ဖို့ လက်အ လှမ်း တစ်ဖက်မိန်းကလေးမှ စူးစူးရှရှ အသံတစ်ခု ထွက်လာသည်။ ။

"လေးလွှာကို နှိပ်လိုက်ပါ"

ဟင်။

သိမ်နီင် လက်က တွန့်သွားရ၏။

တဆိတ် ...

ဒီအမျိုးသမီး လွန်ချေပြီ။ သူမမှာ လည်း လက်ပါပါလျက်နဲ့ ကိုယ့် ဘာသာ မနှိပ်ဘဲ ဘယ်နှယ် သူများကို လူကြုံပါ စေခိုင်းနေရသနည်း။ သို့သော် သူတက်မည့် အလွှာလည်း လေးလွှာကို တက်မှာ မို့ နံပါတ် '4' ခလုတ်လေးကို ညင်သာစွာ ဖိနှိပ်လိုက်၏။

"ကျေးဇူး"

သူမဟာ နည်းနည်းမှ ပင် သူ့ဆီ မော့မကြည့်ဘဲ ဝတ်ကျေတမ်းကျေ ကျေးဇူးတင် စကားပြောကာ လက်ထဲကိုင်ထားသော လက်ကိုင်အိတ်ဇစ်ကို ဆွဲဖွင့်ကာ လက်နှိုက်လျက် တစ်စုံတစ်ခုကို အသည်းအသန် ရှာနေ

တော့သည် ။

သူမကို ...

မကြည့်ချင်ပေမဲ့ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ သူမနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတာမို့ မျက်ဝန်းတွေက တစ်ချက်တစ်ချက် ရွေ့ရွေ့သွားကာ သူမလုပ် နေသမျှကို မြင်တွေ့နေရသည် ။

"တွေ့ပြီ ... တွေ့ပြီ"

သူမက ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ကာ အိတ်ထဲကနေ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှင့် ထုပ်ထားသော လက်သီး တစ်ဆုပ်စာခန့်ရှိ အထုပ်ကလေးအား နှိုက်ယူ ထုတ်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ရေရွတ်လျှင် သူ့ရဲ့ စိတ်အားများ သည် သူမကို င်ထားသော ထိုအထုပ်လေးဆီသို့ ရောက်သွားရတော့သည် ။

သူမက ကပျာကယာ ဖြေနေ၏။

အထုပ်ပြေသွားရာ အထဲမှာ ကောက်ညှင်းပေါင်းများ ထွက်လာသည်

။

သူ ...

တအံ့တဩ ကြည့်နေစဉ်မှာ ပဲ သူမသည် ထိုကောက်ညှင်းပေါင်းများ ကို ပါးစပ်ကြီးနဲ့ တစ်လုံး ထိုးသွပ်ကာ ပလုတ်ပလောင်း ဝါးစားနေတော့ သည် ။

ဘယ်လိုအမျိုးသမီးပါလိမ့်။

စားနေပုံက မသိလျှင် အီသီယိုးပီးယားက ရက်တစ်ရာလောက် အင တ်ဘေး စိုက်နေသူ တစ်ယောက်လိုပင် ရှိနေသည် ။ သိဗီနိုင် ထိုအမျိုး သမီးဆီ ရောက်နေသော မျက်ဝန်းအကြည့်ကို လွဲဖယ်ရင်း မျက်နှာကို

ရှေ့တည့်တည့်သို့ လှည့်လိုက်၏။

"ဟေ့...စားပါဦးလား"

သူမသည်

ယခုမှ သူ့ရိုနေခြင်းကို သတိထားမိဟန်ရှိ၏။ သူ့ဘက်သို့ လှည့်စောင်းကြည့်ကာ သူမစားနေသည့် ကောက်ညှင်းပေါင်းကို သူ့ဘက်လှမ်းထိုးပေးကာ ကျွေးလေလျှင် ချောမောခန့်ညားလွန်းသော သိပ်နီင်ရဲ့ မျက်နှာလေး မဲ့ရှုံ့ကာ သွားရ၏။

"စားပါ"

မကောင်းတတ်၍ အားနာပါးနာ ဖြေလိုက်ရပေမဲ့ အင်မတန် လူ့အရိပ်အကဲဖမ်း ညံ့ဖျင်းသော ထိုအမျိုးသမီးကို စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်သွားမိတော့သည်။ ။

"ယူလည်း လေးလွှာကို သွားမှာ လား"

သူမသည် ဓာတ်လှေကား အတွင်းမှ မီးလေးလင်းနေသည့် ခလုတ်လေးဆီကြည့်ကာ သူ့အား ခပ်တိုးတိုးလေး မေး၏။

"ဟုတ်တယ်"

သူ...

အသံပြတ် ပြန်ဖြေမိသည်။ ။

"နီင်ကုမ္ပဏီကို သွားမလို့ လား"

မေးခွန်းက မပြတ်သေး။

ကိုယ်ဘာသာ ဘယ်ပဲသွားသွား သူမေးစရာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီအမျိုးသမီး ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလောက်တောင် စပ်စပ်စုစု နီင်ရပါလိမ့်။

"ဟုတ်လားဟင်"

"အင်း"

"အလုပ် သွားလျှောက်မလို့ နဲ့ တူတယ်"

အမ်။

အလုပ် သွားလျှောက် မလို့ လားတဲ့ ။

သိပ်နိုင်းတစ်ယောက် သူမစကားကြောင့် သူ့ကိုသူပင် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ပြန်ကြည့်ရပြီ။ ဆင်စွယ်ရောင် ရှုပ်လက်ရှည် လည်ကတုံးနှင့် စတိုင်ပဲန်အနက်ရောင်ကို သေသပ်ကျနစွာ ဝတ်ဆင်ပြီး ပြောင်လက် မည်းနက်နေသော ရှူးလေးကိုစီပြီး ခါးတွင် ဟမ်းဖုန်းလေးချိတ်ကာ လက်တစ်ဖက်တွင် လက်ကိုင် အိတ်လေးထောင့်ကို ကိုင်ထားသော သူ့အသွင်သည် သူမထင်သလို အလုပ်လာလျှောက်သော သာမန်ဝန်ထမ်းပုံစံများ ပေါက်နေခဲ့ပါသလား။

"ရှင့်ပုံစံလေး ကြည့်ရတာ သပ်ရပ်သန့်ပြန့်နေတာပဲ၊ သေချာတယ် ရှင့်ကိုသူတို့ ရွေးကြမှာ ပါ၊ အဟင်း တို့ ကသာ စိတ်ပူနေရတာ၊ ဘယ်အလုပ် သွားလျှောက်လျှောက် အဆင်ပြေတယ်ကို မရှိဘူးလေ"

ဟင်

အမျိုးသမီးက ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လာလျှောက်တဲ့ သူတဲ့ ။

ပျာယာခတ်နေသော သူမရဲ့ ဟန်အမူအရာနှင့် တစ်ဖက်သားအပေါ် အားမနာလျှာမကျိုး ခိုင်းတတ်တဲ့ သူမလိုလူမျိုးကို အလုပ်ခန့်ရမှာ အတော်ရင်လေးစရာပါ။ သေချာတယ် မင်းအလုပ် လုံးဝရမှာ မဟုတ်ဘူး အမျိုးသမီး။ သိပ်နိုင်းတစ်ယောက် စိတ်ထဲကနေ တိတ်တဆိတ်ပြော

ကာ အပြင်မှာ တော့ နှုတ်ခမ်းလေးကို တွန့်ခနဲ ပြုံးလိုက်မိ၏။

"ဒါပေမဲ့ ယတြာချေပြီးပြီ ဆိုတော့ စိတ်ချရပါပြီလေ"

ဟာ

သိင်္ဃန်နိုင်တစ်ယောက်

သူမမျက်နှာဆီသို့ တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်မိသွားရ၏။

သူမသည် မျက်နှာလေးတစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်သွားပြီး ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေသည် ။ သူမကိုယ်သူမ အားပေး နှစ်သိမ့်သလို ခပ်တိုးတိုးလေး ရေရွတ်ကာ ဝီတိဖြစ်နေဟန်ရှိ၏။ သူမပြောတာကို နားမလည်သလို သူ ရှိနေရသည် ။

ယတြာချေပြီးပြီတဲ့ ။

ဒါဆို...

စောစောက စာပိုးနှင့်အောင် ပါးစပ်ကြီးနှင့်တစ်လုံး စားပစ်လိုက်တဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေက သူမရဲ့ ယတြာချေခြင်းပေါ့။ သိင်္ဃန်နိုင် ထိုအမျိုးသမီးကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်သွားရ၏။

အဟွန်း။

အင်မတန် ရူးနှမ်းတဲ့ အတွေးအခေါ်ပိုင်ရှင်ပါပဲ။

"ဟေ့...ယူ"

ခေါ်ပြန်ပြီ။

"တို့ အလုပ် ရနိုင်သလား"

သူမက   မျက်နှာဆီ   စောင်းငဲ့ကြည့်ကာ   မေးလေလျှင်

ရယ်ချင်အားကြီးသောစိတ်ကို မနည်းကြီး မျိုသိပ်ထိန်းချုပ် လိုက်ရသည်

။

ထိုစဉ်

ဓာတ်လှေကားက လေးထပ်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီမို့ တိခနဲ ရပ်သွား၏

။

"ပြောလေ...ယူ၊ တို့ ကိုသေချာကြည့်ပြီး ပြောပါဦး"

ဓာတ်လှေကား တံခါးချပ်ကြီး ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားတာနှင့် သူ့အပြင်ကို ထွက်လိုက်သလို သူမကလည်း သူ့နည်းတူ ထွက်လာသည် ။

"သေချာတယ်...အမိ၊ မင်းလုံးဝ အလုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟင်...ဘာ...ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

သူ့အပြောကြောင့် သူမမျက်လုံးတွေ ပြူးကာ သူ့ကို နားမလည်နိုင်သလို မော့ကြည့်၏။

"မင်းရဲ့ အကြောင်းတွေကို ဒီကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သိနေတယ်လေ အမိ"

"အမ်...ဘာ...ဘာအကြောင်းလဲ"

"အမြဲတမ်း ပျာတိပျာယာ ရှိတတ်တဲ့ ပုံတွေ၊ ကြုံရင်ကြုံသလို သူများကို လက်ဆင့်ကမ်း ခိုင်းတတ်ပုံတွေ၊ ဗေဒင်တွေ၊ ယတြာတွေ ဝါသနာပါပြီး အူတူတူအလုပ်တွေ လုပ်နေတာတွေပေါ့ကွ"

"အမလေး တော်သေးတာပေါ့၊ သူက ဒါလေးပဲ သိသေးတာကို အဟင်း...ဟင်း လန့်သွားတာပဲရှင်၊ အခုမှ ပဲ အသက်ကို ဝဝရှူရဲတော့တယ်"

"ဗျာ"

သိင်္ဃံနိုင် ပါးစပ် အဟောင်းသားကလေး ဖြစ်သွားရသည်။ ။

အမျိုးသမီးကတော့...

တကယ့်ကို အေးဆေးဆေးပဲ။

ဒါလေးပဲ သိတာကိုဆိုပြီး ပြုံးပျော်ရွှင် နေသေးသည်။ ။

သိင်္ဃံနိုင်တစ်ယောက် သူမကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံးကြီးတွေပင် ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက် သွားရတော့သည်။ ။ ဒါလေးပဲ သိသေးတာဆိုလျှင် သူမဆီမှာ ဘယ်လောက်ထိတောင် အားနည်းချက် မျိုးစုံစွာ ရှိနေသေးသနည်း။ သူ့မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့မှာ ပင် ဒီအမျိုးသမီးကို ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်ခန့်ဖို့ တွန့်ဆုတ်နေပြီဆိုလျှင် တခြားအကြောင်းတွေပါ သိရလျှင် တောင် ထုတ်မိမည်ထင်သည်။ ။

သူမကတော့...

သူပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် နားထောင်နေပြီး သူ့စကားဆုံးတာနှင့် သက်ပြင်း မောကလေးကို မှုတ်ထုတ်ကာ ကြည်လင်စွာ တစ်ချက်ပြုံးပြီး သူမမျက်နှာကို မော့ကြည့်၏။

"ကျေးဇူးပဲနော်၊ ယူပြောပြလို့ သူသိထားတဲ့ အားနည်းချက်တွေကို တို့ သိရပြီ၊ အဟင်း ဟင်း၊ ဒါကြောင့် ဗေဒင်ဆရာက ပြောလိုက်တာကိုး အဲဒီအလုပ်ကို ရဲရဲကြီးသာ လျှောက်တဲ့ မင်းကိုကူညီမစတဲ့ သူ ရှိလိမ့်မယ်လို့ လေ၊ အဟင်း ဟင်း သိပ်မှန်တာပဲကွယ်၊ အရမ်းမှန်တာပဲ အခုတော့ အားနည်းချက်လေးတွေကို သတိရှိရှိနဲ့ ပြင်နိုင်တော့မယ်လေ၊ ကျေးဇူးပဲ ယူရေ၊ တို့ သွားပြီသိလား။"

အဲဗျာ

စကားလေးဆုံးတာနှင့် သူ့အနားကနေ ချာခနဲနေအောင် ကျောခိုင်း

ကာ ထွက်ခွာသွားသော ထိုအမျိုးသမီးကို ဘယ်လိုမှ တားဆီးနိုင်ခြင်း မရှိစွာပင် ကြောင်ငေးကာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ ။

မြင့်မားသောအရပ်၊ ပွရောင်းရောင်း ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ခါရမ်းသွားသည့် တင်ပါးဖုံးလှနီးပါး ဆံနွယ်များ ပိုင်ရှင် ထိုအမျိုးသမီးကို အံ့ဩမှ င်သက် စွာပင် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။

ပြီးမှ ...

သတိရကာ ဟမ်းဖုန်းလေးကိုယူပြီး နံပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်၏။

"ဟဲလို"

တစ်ဖက်မှ ထူးသံကြားရလျှင် သူသည် အလောသုံးဆယ် ပြောမိသည်။ ။

"ဥက္ကာ အခုအလုပ် လာလျှောက်တဲ့ အထဲက ရှုပ်အင်္ကျီ လက်ရှည်ပွရောင်းရောင်း၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ အနက်ရောင် ထဘီဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးကို မင်းလုံးဝ အလုပ်မခန့်နဲ့ သိလား"

"ဟေ...ဘာဖြစ်လို့ လဲ သိဗ်"

"ပြန်မမေးနဲ့ ကွာ...မခန့်နဲ့ ဆို မခန့်နဲ့ ဘဲ ဟေ့ကောင်၊ ဒါပဲ"

"ဟေ့...ဟေ့...သိဗ်...မင်းဖုန်းမချနဲ့ ဦး၊ ပြောစရာ ရှိသေးလို့ "

"ဘာလဲ ဥက္ကာ"

"တေးနုယဉ် မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်ရောက်နေပြီတဲ့ ကွ"

"ဟင်"

"မင်းဖုန်းကို ဆက်တာ မရလို့ တဲ့ ၊ ငါ့ကိုတစ်ချိန်လုံး လှမ်းဆက်ပြီး မေးနေတယ်"

ဟာ

သိဃ်ရင်လေး သိမ့်ခနဲခုန်ကာ ရင်တစ်ခုလုံး အေးစိမ့်သလို ဖြစ်သွားရသည်။ ဖုန်းလေးကို ကိုင်ထားရတဲ့ လက်တွေပင် ဆတ်ခနဲ တုန်ယင်သွားသလို ထင်မိ၏။

တေးနုယဉ် ပြန်ရောက်ပြီတဲ့။

"ဟေ့ကောင်...သိဃ်၊ ငါပြောနေတာ မင်းနားထောင်နေရဲ့ လား"

"အေး...အေးပါကွာ၊ နားထောင်နေပါတယ်"

"ဒါနဲ့ များ အသံကြီးက တိတ်သွားလိုက်တာကွာ၊ နည်းနည်းပါးပါး တောင် ပြန်မပြောဘူး"

"သူ...သူ...အခု ဘယ်မှာ တဲ့ လဲ ဥက္ကာ"

"သူ့အဒေါ်အိမ်မှာ တည်းနေတယ် သိဃ်"

သူ့အဒေါ်အိမ်တဲ့။

ဒါဆို...

အန်တီမွေးရဲ့ အိမ်မှာ ပေါ့။

"သူ...သူ...ငါ့ကို ဘာမှာ သေးလဲ ဥက္ကာ"

"အားရင် သူ့ကိုလာတွေ့ကြပါတဲ့ ၊ ငါကတော့ အခုထွက်လို့ မရသေးဘူး သိဃ်"

တေးရယ်။

အားမှ တဲ့ လားကွာ။

မင်းအတွက်ဆိုရင် သိဃ်နိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်က အချိန်တိုင်း အားလပ်

နေတဲ့ ကောင်ဆိုတာ တေးမသိဘူးလားဟင်။ မင်းကို ဘယ်လောက်ထိ တွေ့ချင်နေတယ်ဆိုတာ မင်းသိသင့်ပါတယ် တေးရယ်။

"သိဗီ"

"ပြော"

"မင်း အခုဘယ်မှာ ရောက်နေလဲ"

သူ့...

ဓာတ်လှေကား ပေါက်နားမှာ ရှိနေဆဲပင်။ သို့သော် ကုမ္ပဏီထဲကိုမူ သွားချင်စိတ် မရှိတော့သဖြင့် ဆက်မသွားဘဲ နေရာလေးမှာ တင် ရပ်နေ မိ၏။

"ငါလား...ငါ...ကုမ္ပဏီရှေ့ ရောက်နေပြီ၊ ငါတက်လာဖို့ ဓာတ်လှေ ကားကို စောင့်နေတာလေ"

"ဟာ ဒါဆို မင်း တက်မလာနဲ့တော့ သိဗီ၊ တေးနုယဉ်ဆီ သွားတွေ့ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တော့၊ သူတစ်ချိန်လုံး ငါတို့ နှစ်ယောက်ကို စောင့်နေမှာ ကွ၊ ဒီမှာ က အလုပ်တွေ မပြတ်သေးဘူး မင်းအရင်ဆုံး သွားတွေ့လိုက် သိဗီ"

ထင်သားပဲ။

အပေါ်မှာ သူတက်မလာ သေးဘူးဆိုလျှင် ဒီကောင်ချက်ချင်း သွားခိုင်းမယ် ဆိုတာလေ။ ရောက်နေသည် ပြောလျှင် ကုမ္ပဏီဆီမလာဘဲ ဖုန်း ဆက်ပြောရ သလားဆိုပြီး ဒီကောင်တစ်မျိုး ထင်နေဦးမည်။

ထိုအခါ...

ညစ်တွန်းတွန်းပြီး တေးဆီကို သွားခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ချေ။ ပြီးမှ အတူ

တူသွားရအောင်ဆိုပြီး ဆွဲထားဦးမည်။ ဒါကြောင့် သူတမင် လိမ်ပြော တာလေ။

"အေးကွာ အဲဒါဆိုလည်း ငါသွားတော့မယ် ဥက္ကာ"

"အေး...အေး၊ ဒီက အလုပ်ကိစ္စလေး ပြီးတာနဲ့ ငါလာတွေ့မယ်လို့ ပြောလိုက်နော်"

"အေးပါကွ...ဒါပဲနော် ဥက္ကာ"

"ဟာ...ဟေ့...ဟေ့ကောင်...သိဗီ၊ ငါသိချင်တာလေးရှိလို့ မင်းကို မေးရဦးမယ်၊ ခဏနေဦး ဖုန်းမချနဲ့ ဦး"

ကျွတ်။

အရေးထဲ ဒီကောင်ကလည်း လေကြောရှည်နေလိုက်တာ မပြောနဲ့ တော့။ တေးကို တွေ့ချင်နေပါပြီဆိုမှ ပဲ။

"မေးကွာ...မေး...မေး"

"စောစောက အလုပ်လာလျှောက်တယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မင်းဘာကြောင့် အလုပ်မခန့်ရတာလဲ သိဗီ"

"အဲ...အဲဒါက"

"မင်းနဲ့ တစ်ခုခုများ ပတ်သတ်နေလို့ လား"

"ဟာကွာ မဟုတ်က ဟုတ်က"

"ဒါဆို ဘာကြောင့်လဲ သိဗီ"

"နောက်မှ ပြောပြမယ်ကွာ"

"မရဘူး...ဟေ့ကောင် အခုပြော"

"နောက်မှ ကွာ၊ ဒါပဲ ဟေ့ကောင်၊ ငါ တေးဆီ သွားတော့မယ်"

"ဟာ...ဟေ့...ဟေ့...သိဃီ...သိဃီ"

သိဃီနိုင်တစ်ယောက်

ဖုန်းလေးကို ပြန်ပိတ်ပစ်လိုက်သည် ။ သူ့စိတ်တွေက တေးနုယဉ်ဆို တဲ့ တိတ်တဆိတ် စိတ်ဝင်စား နေမိသော မိန်းကလေးကို တွေ့မြင်ချင်စိတ်တွေပဲ ကြီးမားနေရ၏။ ဒါကြောင့် အချိန်တွေ သိပ်မဆိုင်းချင်။ ဥက္ကာနဲ့ လည်း စကားတွေ အကြာကြီး မပြောချင်နေတော့ချေ။

ဖုန်းပိတ်ပြီးတာနှင့်

ဓာတ်လှေကား ပြန်ဆင်းအလာကို စောင့်မနေဘဲ ရိုးရိုးလှေကားအတိုင်း ကသောကမျော ပြေးဆင်းသွားမိတော့သည် ။

***

အခန်း(၂)

တေးနုယဉ်၊ သိင်္ဃီနိုင်နှင့် ဥက္ကာတို့ သုံးယောက်သည် တစ်ရပ်ကွက် တည်း၊ ကျောင်းတစ်ကျောင်းတည်း အတူတူ တက်ခဲ့ကြသော ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ငွေကြေးပြည့်စုံ ကြွယ်ဝသော မိဘအသိုင်းအဝိုင်းမှ ဆင်းသက်လာသူများ မို့ ဘာအပူအပင်မှ မရှိအေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာပင် သူတို့ သုံးဦး အမြဲတတွဲတွဲ၊ မခွဲအတူတူ နေခဲ့ကြသည်။ ။

ကျောင်းတွင် တေးက နာမည်ကြီး၏။ ပညာပါရမီ ပြည့်ဝသည် ဟု ပဲပြောရမလား၊ စာသင်ခန်းထဲတွင် တေးက အမြဲတမ်း ပထမရခဲ့သည်။ ။ သိင်္ဃီနိုင်နဲ့ ဥက္ကာ အဆင့်တစ်ဆယ် အတွင်းမှာ သာ အမြဲတမ်း ရပ်တည်နေခဲ့၏။

စာမည့်သော်လည်း စာမတော်သော သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အမြဲတမ်း ဆရာမကြီးလေသံနဲ့ ဆုံးမသူက တေးပင်ဖြစ်သည်။ ။

"နင်တို့ ကလည်း ဟယ် အလကားနေ ဂိမ်းချည်းပဲ ဆော့နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် နင်တို့ ရဲ့ အဆင့်က ဘယ်တော့မှ တက်မလာတာ သိလား"

"ဒီမှာ တေး၊ နင်ဘာသိလို့ လဲ ငါတို့ က စာည့်လို့ အဆင့်မတက်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ နင့်ကိုသနားလို့ တို့ နှစ်ယောက်က လျှော့ထားတာ"

"အံ့မယ် ဘာမှ လည်း မဆိုင်ဘဲနဲ့ သိင်္ဃီနော်၊ ပေါက်ကရ မပြောနဲ့ "

"ဆိုင်တာပေါ့ဟ တကယ်လို့ ငါနဲ့ ဥက္ကာသာ စာတွေတအားရရင် အဆင့်တစ် နေရာကနေ နင်ပြုတ်သွားမှာ ၊ ငါတို့ ကနင့်ကို သူငယ်ချင်းဆိုပြီး သနားလို့ လျှော့ပေးထားတာဟ၊ နင်ကတောင် ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်"

"တော်စမ်းပါဟယ် ကစားချင် စိတ်များ တိုင်း မဟုတ်က ဟုတ်က တွေ မပြောစမ်းနဲ့ ၊ ထ ထ စက်တွေကို အခုချက်ချင်းပိတ်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး စာကျက်ရမယ်"

ထိုသို့ပြောကာ တေးသည် တီဗီခလုတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်ပစ် လိုက်လေလျှင် သိပ်နိုင်ဆီကရော ဥက္ကာဆီကပါ အော်ဟစ်သံလေးတွေ၊ ပြစ်တင်ဝေဖန် သံလေးတွေ ပြိုင်တူပေါ်ထွက် သွားရတော့သည် ။

ငယ်စဉ်က အကြောင်းတွေကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ ကားမောင်းနေရာမှ သိပ်နိုင်တစ်ယောက် သွားလေးတွေ ပေါ်တဲ့ အထိပင် ရယ်လိုက်မိသည် ။

တေးနုယဉ်တစ်ယောက် ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ကတည်းက သူ့မိဘတွေနှင့်အတူ နိုင်ငံခြားသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည် ။ ထိုအချိန်က တေးနုယဉ်ကို လေဆိပ်လိုက်ပို့ကာ နှုတ်ဆက်ရင်း သိပ်နိုင်ရော ဥက္ကာပါ ဝမ်းနည်းစွာ မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည် ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြသော သူငယ်ချင်းတွေမို့ အချိန်အကြာကြီး အတူတူတွဲ လာပြီးမှ အခုလို မထင်မှတ်တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုနှင့် လမ်းခွဲခြင်းအပေါ် ဖြေမသိမ့်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ကြသည် ။

အခုဆိုလျှင်

တေးနုယဉ် မြန်မာနိုင်ငံက ထွက်ခွာသွားတာ ဆယ်နှစ်နီးပါး ရှိချေပြီ

သူစိတ်အာရုံထဲမှာ တေးသည် ထာဝရ စွဲမြဲစွာ ရှိဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ။

တေးကအမြဲလိုလို မဟုတ်သော်လည်း လေးငါးလ တစ်ခါလောက် ဖုန်းဆက်ခြင်း၊ စာပို့ခြင်းများ အစပိုင်းတွင် လုပ်သော်လည်း နောက်ပိုင်း တွင် အလုပ်မအားဘူးဆိုပြီး သုံးနှစ်လောက် အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထား ခဲ့သည်။ ။

အခုဆိုလျှင်...

တေးနုယဉ်ထွက်သွားပြီး ဆယ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း သိမ်နီင်ရော ဥက္ကာပါ သိပ္ပံဘွဲ့များ အသီးသီးရကာ မိဘတွေရဲ့ အမွေဖြစ်သော စီးပွား ရေး လုပ်ငန်းများကို အခြေတည်ပြီး နှစ်ဦးစပ် ရှယ်ယာထည့်၍ ကုမ္ပဏီ တစ်ခု ထူထောင်ကာ စီးပွားရေးလောကတွင် နေရာ တစ်နေရာကို ခိုင် မာစွာ ရပ်တည်နိုင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ။

တေးကရော ...

ဆယ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း ဘယ်လိုတွေ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါသန ည်း။

အသားလေး ဖြူနုကာ ဆံနွယ်ဖြောင့်စင်းစင်း ကုပ်ဝဲလေးနဲ့ တေးနု ယဉ်ပုံစံလေးကို ပြန်မြင်ကာ တွေ့ချင်မြင်ချင်စိတ်တွေ ကြီးမားနေရာ တော့သည်။ ။

တီ ... တီ။

သော့ခတ်ထားသော ခြံတံခါးတစ်ခုရှေ့သို့ သူကားလေး ထိုးရပ်ကာ ဟွန်းကို အဆက်မပြတ် တီးလိုက်၏။ ထိုခြံရှေ့ကို မရောက်တာ အတော် လေး ကြာနေပြီမှန်း စိတ်ကတွေးမိကာ တေးရောက်မှ ပြန်လာမိသည့် သူ့အဖြစ်ကို အနည်းငယ် မျက်နှာပူသွားမိသည်။ ။

သူကားဟွန်းသံကြောင့် ခြံစောင့်ကြီး တစ်ယောက် တံခါးသော့ အပြေးလာဖွင့်၏။

ခြံတံခါးပွင့်တာနှင့် ကားလေးကို ခြံထဲသို့ သိပ်နီင်တစ်ယောက် မောင်းဝင်လိုက်သည် ။

"ဟယ်"

"မောင်သိပ်နီင်ပါလား၊ လာ လာ မင်းတို့ ကိုတေးက တစ်ချိန်လုံး မျှော်နေတာကွဲ့၊ ဒါနဲ့ ဥက္ကာရော မပါလာပါလား"

သူကားလေး ဝင်လာတာ မြင်လိုက်တာနှင့်ပင် ဝမ်းသာအားရ ခရီး ဦးကြို သူကတော့ တေးနုယဉ်ရဲ့ အဒေါ်ဖြစ်သူ အန်တီမွေးပင်။

"ဟုတ်တယ် အန်တီမွေး၊ ဒီနေ့ကုမ္ပဏီမှာ ဝန်ထမ်းအသစ်ခန့်ဖို့ လူ ရွေးပွဲ ရှိတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဥက္ကာ ကျန်ခဲ့တာ၊ တေးရော အန်တီမွေး"

"အမလေး ရှိပါ့တော်၊ မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းကြီးရှိပါ၊ လာ လာ အထဲကို ဝင်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ခင်ဗျ"

အန်တီမွေးမွေးဆိုတဲ့ တေးရဲ့ အဒေါ်ဖြစ်သူကိုတော့ သိပ်နီင်ရော ဥက္ကာပါ ကောင်းကောင်း ကြီး ရင်းနှီးကြသည် ။ အသက်အရွယ်ကြီးမှ အိမ်ထောင်ကျသော အန်တီမွေးတို့ လင်မယားသည် သားသမီး မရဘဲရှိရကာ တူမဖြစ်သူတေးကို အမြဲလိုလိုပင် လာလာခေါ်ပြီး ထိန်းကြသည် ။ ထိုအခါ တေးနှင့်အတူ သိပ်နီင်ရော ဥက္ကာပါ လိုက်လိုက်သွားပြီးတော့ ကစားတတ်၏။

ဒါကြောင့် ...

အန်တီမွေးရဲ့ အိမ်က သိပ်တို့ အတွက်တော့ စိမ်းသက်မနေချေ။

တေးတို့ က တစ်မိသားစုလုံး အိမ်ကိုပါရောင်းချပြီး ပြောင်းရွှေ့သွားကြတာမို့ တေးမြန်မာနိုင်ငံ ပြန်လာတော့ အဒေါ်ဖြစ်သူ ရဲ့ အိမ်ကိုသာ သွားတည်းခိုခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"မောင်သိပ်လည်း အခုမှ ပဲ အန်တီမွေးတို့ ဆီကို ရောက်လာတော့ တယ်နော်"

"ဗျာ"

"တေးရောက်မလာရင် ဒီကို ခြေဦးတောင်လှည့်မှာ မဟုတ်ဘူး "

အန်တီမွေးရဲ့ စကားအသွားအလာကြောင့် သူ့မျက်နှာ ရှက်သွေးရဲသွားရ၏။

"ဟာဗျာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်အလုပ်တွေ မအားလို့ ပါ အန်တီ မွေး လူက မလာနိုင်ပေမဲ့ စိတ်ကတော့ အမြဲရောက်ပါတယ်"

အန်တီမွေးက မျက်စောင်းလေးခဲကာ စနောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေမဲ့ စိတ်မလုံမလဲဖြစ်သွား ရသူက သိပ်နိုင်ရယ်ပါ။ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး တကယ်ပဲ အန်တီမွေးဆီ သွားမလည် ဖြစ်ခဲ့တာလေ။ အခု တေးရောက် လာတယ် ဆို၍ မအားလပ်တဲ့ အချိန်တွေအားလုံးကို ဦးနှောက်ထဲက ဆွဲ ထုတ်ကာ အပြေးအလွှား သွားတွေ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီမွေး"

သိပ်နိုင်တစ်ယောက် ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးက ဆိုဖာခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ အန်တီမွေးကတော့ အနောက်ဘက် မီးဖိုခန်းထဲ ဝင် သွား၏။

သူ

တေးဆင်းသက်လာမည့် လှေကားထစ်လေးများ ဆီ မသိမသာလေး
လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ စိတ်တွေက အရင်ထက် အဆတစ်ရာလောက်
ပိုလှုပ်ရှားသွားရ၏။ ရင်ခုန်သံတွေ တထိတ်ထိတ် မြန်ဆန်နေရသည်။

တေး ...

ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ များ ဆင်းလာလိမ့်မလဲ ဆိုတာမှန်းဆပြီး ချောမွေ့
သော သိဗီနိုင်းရဲ့ မျက်နှာလေးထက် ကြည့်နူးရိပ်လေးများ နှင့် ပြည့်နှ
က်နေတော့၏။

"သိဗီ"

ဟာ

သာယာချိုမြိန်သော ခေါ်သံလေးတစ်ခု သူ့နားထဲသို့ စီးဝင်လာခြင်းနှ
င့် အတူ ငှပ်ရောင် အရိပ်ကလေးတစ်ခု လှေကား ထစ်လေးတွေအတိုင်း
တစ်ထစ်ချင်း ဖြတ်နင်းကာ ဆင်းလာ၏။

တေး ...

တေးရယ်။

သူ့ရင်ထဲကနေ တီးတိုးလေး နှင့်သည်းစွာ ခေါ်လိုက်မိသည်။

"သိဗီ ကြည့်လှချည်လား၊ ဘာလဲ တေးကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား"

သူ့ဆီတစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာကာ သူ့နံဘေးက ဆိုဖာလွတ်တွင်
စွေခနဲ ဝင်ထိုင်ရင်း တေးသည် အပြုံးလေးနှင့် ပြောလေသည်။

"တေး"

"ဟုတ်ပါတယ် သိဗီရဲ့ ၊ တေးမှ တေးအစစ်ပါ"

"ငါက အိပ်မက် မက်နေတယ်လို့ တောင် ထင်နေတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာမယ့် အကြောင်းကို စောစောစီးစီး ကြိုတင်အသိ မပေးတာလဲ တေး၊ လေယာဉ်ကွင်းကို လာကြိုမှာ ပေါ့"

"ငါတမင် အသိမပေးတာ သိဃီရဲ့ ၊ ဒါမှ အားလုံးအံ့ဩ သွားမှာ လေ "

"တေးရာ တကယ်ပါပဲ၊ လူတွေကို စိတ်လှုပ်ရှားအောင် မင်းအမြဲလုပ် တယ်"

"ဒါနဲ့ ဥက္ကာရော ဟင် သူနင်နဲ့ အတူတူ လိုက်မလာဘူးလား"

"သူ့အလုပ် မအားသေးလို့ တေးရဲ့ ၊ တော်ကြာနေ လိုက်လာပါလိမ့်မ ယ်"

"ဪ"

သူစကားကြောင့် တေးရဲ့ မျက်နှာလေးတွင် အရောင်တစ်ခု ဖြတ်ပြေးသွားသည် ။ သို့သော် တေးသည် ခေါင်းကလေး တညိတ်ညိတ် လုပ်ကာနေလျှင် သူသည် အရင်ကပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘဲ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲကာ စတိုင်လ်ကျကျလေး လှနေသော တေးကိုကြည့်ပြီး စိတ် လှုပ်ရှား နေတော့၏။

လှလိုက်တာ တေးရယ်။

ငုဝါရောင် အကြပ်လည်ဟိုက် ဆွဲသားအင်္ကျီလေးနှင့် စတိုင်လ်ပဲနံအ ရှည် ငုဝါရောင် ပျော့ပျော့လေးကို ကပိုကရိုလေး ဝတ်ထားကာ ဆံနွယ် ခွေကောက်ကောက်လေးကို ကပိုကရိုလေး ဖြန့်ချထားပြီး ပန်းနုရောင် သန်းနေတဲ့ မျက်နှာလေးတွင် ဘာမိတ်ကပ်မှ လိမ်းခြယ်ခြင်း မရှိဘဲ ပ ကတိ ပြောင်တင်းတင်းလေးနဲ့ လှနေတဲ့ တေးရဲ့ အလှက မြင်ရသူရင်ကို

စွဲလန်းသွားစေသည်။ ။

"တေး"

"ပြောလေ ... သိဃီ"

"ဒီကို အလည်သက်သက် လာတာလား"

"အင်း အဲဒီလိုလည်း ပြောလို့ ရပါတယ်"

"ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေဖြစ်မလဲ ဟင် တေး"

"တစ်လခွဲလောက်တော့ နေဖြစ်မယ်ထင်တယ် သိဃီ၊ ငါမှာ တွေဝေ နေတဲ့ အလုပ်ကိစ္စ လေးတစ်ခုကို ဒီတစ်ခါတော့ ပြီးပြတ်အောင် လုပ်သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်လေ"

"ဘာအလုပ်လဲ ဟင်တေး"

"အဲဒါ လျှို့ဝှက်ချက်လေ သိဃီရဲ့ "

"ဆောရီး ... တေး၊ ကိုယ့်ရဲ့ သိချင်စိတ်တွေ ကြီးမားသွားတယ်"

"ရပါတယ် သိဃီရယ်၊ အဲဒီအလုပ်ကို အခုမသိရသေးပေမဲ့ နောက် ကျရင်တော့ နင်အလိုလို သိမှာ ပါ၊ အဲဒီအတွက် တောင်းပန်နေစရာ မလိုပါဘူးဟာ"

တေး ဘာကို ဆိုလိုပါလိမ့်

လျှို့ဝှက်နံ့လွန်းသော တေးမျက်နှာ လှလှလေးကို ငေးကြည့်နေမိ ပေမဲ့ ထိုစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ သူမမဖော်နိုင်ခဲ့ပါ။

"သိဃီ"

"ဟင်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

သူ့မျက်ဝန်း စူးစူးကြီးတွေက တေးရဲ့ မျက်နှာလေးထက်တွင် ရပ်တန့်နေသည်။ ။

"အခုလို တေးပြန်ရောက်ပြီဆိုတဲ့ သတင်းကြားတာနဲ့ တေးဆီကို ရောက်အောင် လာတွေ့လို့ ပေါ့၊ သိပ်ဘယ်လောက်ထိ အလုပ်တွေများ သလဲ ဆိုတာ တေးနားလည်တယ်လေ၊ အဲဒါတွေကို ပစ်ပယ်ပြီး ရောက်လာတဲ့ အတွက် သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

တေးရယ်။

အရင်ကထက်ပင် နားလည်မှု ပိုရှိလာသော တေးကိုလေးစားသွားမိပြန်သည်။ ။

"တေး"

"ဟင်"

"ကိုယ်တို့ ပြန်ဆုံတွေ့တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ဒီနေ့နေ့လယ်စာ အပြင် မှာ သွားစားရအောင်နော် တေး၊ မြန်မာထမင်းဟင်းလက်ရာကောင်းကောင်း ဆိုင်မှာ တေးကို လိုက်ကျွေးနယ်၊ တေးက မြန်မာဟင်း ထမင်းတွေနဲ့ ဝေးနေတာကြာပြီ မဟုတ်လား"

"သိပ်ရယ် နင်ကတော့လေ တကယ့်ကို အရင်က အတိုင်းပဲသိလား၊ တေးစိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်ချင်နေသလဲဆိုတာ သိပ်ပြီး သိနိုင်လွန်းတယ်၊ အဲဒါကိုလည်း ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖြည့်ဆည်း နိုင်မလဲဆိုပြီး တွေးနေတော့တာပဲနော်၊ ဒါကြောင့် ငါ့အပေါ် အလေးအနက်ထားတဲ့ နင့်ကို ဥက္ကာဆိုတဲ့ ကောင်ထက် ပိုခင်တွယ်မိတာ"

ပိုခင်တွယ် မိတာဆိုတဲ့ လေသံက နူးညံ့မနေပါ။

အနည်းငယ် အလိုမကျမှုတို့ ရောနှောကာ မာဆတ်နေသည် ဟု ထင်မိသည်။ ။

ဒါဟာ ...

ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာတော့ သိဗီတစ်ယောက် မဝေခွဲတတ်ခဲ့ပါချေ။

"တေး"

"ဟင်"

"တော်ကြာနေ ... ဥက္ကာလာလိမ့်မယ်"

" ... "

တေးအသံလေး တိတ်ဆိတ်လို့ ။

"သူလာရင် တို့ သုံးယောက် သွားရအောင်တေး"

"သူရောက်မလာလည်း ဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လားဟင် သိဗီ"

"ဟင်"

"တို့ နှစ်ယောက်တည်း သွားလည်း ဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လား ဟင်"

"ဒါ ... ဒါက"

"ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးလို့ မှ ရောက်မလာရင် ဆက်ပြီးမစောင့်တော့ဘူး သိဗီ၊ ငါသူ့ဆီဖုန်းဆက် ကတည်းက ငါပြန်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သူ့သိပြီးသားပဲဟာ၊ အဲဒါကြောင့်ဆက်ပြီး စောင့်စရာ မလိုတော့ဘူးလို့ ထင်တယ်လေ၊ ငါပြောတာ တရားပါတယ်နော်"

"တေး ... ဟို ... ဟိုလေ ... တကယ်တော့"

"တော်ပါတော့ သိဗီရယ်၊ ဘယ်သူ့အတွက်နဲ့ မှ နင်ရှင်းပြစရာ မလို"

ပါဘူး၊ ငါမြန်မာနိုင်ငံကို လာကတည်းက ငါ့ဘေးနားမှာ အဖော်အဖြစ်
နေပေးမယ့် နင်တစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အားကိုးစိတ်ပဲ ရှိခဲ့တာ
လေ၊ နင်ရောက် လာပြီဆိုတော့ ပြီးပြီပေါ့ဟာ "

တေးရယ်။

မင်းစကားတွေ မင်းရဲ့ လေယူလေသိမ်းတွေ၊ မင်းမျက်နှာထား ပြော
င်းလဲမှုတွေက ကိုယ့်အတွက်တော့ တွက်ချက်ရခက်တဲ့ ပုစ္ဆာတွေပါပဲကွာ။

ဘယ်လိုတွက်တွက်

ထွက်လာတဲ့ အဖြေက ဝေဝေဝါးဝါးပါပဲ တေးရယ်။

သိမ်နိုင်းတစ်ယောက်

လှပဖူးစင်းနေတဲ့ တေးရဲ့ မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်း
မောလေးကိုသာ ကြိတ်ပြီး ရှိုက်လိုက်မိပါတော့သည် ။

***

အခန်း(၃)

‘Tower’ ကြီးရဲ့ ရှေ့ သူ့ကားလေးရပ်ကာ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဝင်ပေါက်ရဲ့ ကြီးမားသော မှန်တံခါးချပ်ကြီးကို တွန်းဖွင့်ကာ အထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဓာတ်လှေကားဆီသို့ တည်ငြိမ်စွာ လျှောက်အသွား ...

"ဟေ့ ... ယူ၊ လာ လာ"

ဟင်

သိဗ်နိုင်ရဲ့ မျက်ဝန်းညှိကြီးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားရ၏။

ဒါ...

မနေ့က အမျိုးသမီးပဲ။

ထုံးစံအတိုင်း ရှုပ်အကွက် ပွရောင်းရောင်း လက်ရှည်နှင့် ထဘီပြောင်ကို ဝတ်ထားပြီး လက်ကိုင်အိတ်ကို စတိုင်လ်ကျကျ မလွယ်ဘဲ လက်ကနေ ဖြစ်သလို ဆွဲကိုင်ထား၏။ ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံနွယ်ကိုမူ စည်းနှောင်ထားခြင်းမရှိ ဖြစ်ကတ်ကဆန်း ဖြန့်ချထား၏။

ထိုအမျိုးအမီးကို ဒုတိယအကြိမ် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံတွေ့လိုက်ရတာမို့ သိဗ်နိုင်တစ်ယောက် အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားရ၏။ ဒီအမျိုးသမီး နောက်တစ်ကြိမ် ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲ။ မနေ့ကတည်းက ဥက္ကာ

ကို တစ်ခါတည်း ရှင်းထားဖို့ သေသေချာချာ မှာ ထားပြီးသားလေ။

"ယူ ... မျက်လုံးကြီးကလည်း ပြူးလိုက်တာ၊ ဘာလဲ တို့ ကို မမှတ်မိ တော့ဘူးလား"

ဒီမျက်နှာကြီး ခွေးချိုသွားရင်တောင် မှတ်မိတယ်။

သိင်္ဃန်နိုင်တစ်ယောက် စိတ်ထဲကနေ အော်ဟစ် ပစ်လိုက်မိသော်လည်း အပြင်မှာ တော့ နှုတ်ခမ်းလေးကို တွန့်ရုံပြုံးကာ ခေါင်းလေးဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်ရသည် ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ပတ်ဝန်းကျင် အနီးနားတွင် သူ့လိုပင် ဓာတ်လှေကားကို စောင့်နေကြသော သူများ ရှိနေကြသည် လေ။

ဒီအတွက် ...

သူလိုလူကြီး လူကောင်းပီသသော ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးတစ်ယောက် အနေနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူအထင်မြင် သေးသွားမည့် အလုပ်မျိုးကို ရှောင်ရှားလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါ၏။

"တော်သေးတာပေါ့၊ ယူကမှတ်မိလို့ ၊ ထင်တော့ထင်သား၊ ယူပုံစံကြည့်ရတာ သတိခပ်မေ့မေ့ ထဲကတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးလို့ ၊ အဟွန်းယူလည်း အလုပ်ရသွားပြီနော်၊ ကောင်းလိုက်တာ"

ပြဿနာပဲ။

ဒီအမျိုးသမီးသူ့ကို သာမန်ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ဟု ပင် ထင်မှတ်ကာ တရင်းတနှီး လာရောနှောခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ဟေ့ ယူ၊ ယူမနေ့က ပြောတယ်နော်၊ တို့ အလုပ်ရနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ လေ"

"အင်း"

"ယူ မှားသွားပြီသိလား၊ မနေ့က တို့ လည်း အလုပ်ရခဲ့တယ်"

"ဘာ"

"အမလေး တိုးတိုးအော်ပါယူရဲ့ ၊ လန့်သွားတာပဲ အဟင်းဟင်း ယူ သိပ်ပြီး အံ့ဩသွားတယ် မဟုတ်လား"

"မင်း မင်းကို အလုပ်ခန့်လိုက်တယ် ဟုတ်လား"

သူ့မေးသံကြီးက အရင်လိုနိုင်ရ၏။

"ဟုတ်တယ် ယူ၊ သူဌေးဦးဥက္ကာ ကိုယ်တိုင် ခန့်လိုက်တာ"

ဟာ

သူဌေးဥက္ကာ ကိုယ်တိုင်ခန့်လိုက်တာဆို၍ သိဗ်နိုင်တစ်ယောက် အ သက်ရှူသံပင် မှားသွား၏။

ဒီကောင်

အတန်တန် ပြောထားပါလျက်နဲ့ ခန့်ဖြစ်အောင်ကို ခန့်လိုက်သေးတယ်။ ပြဿနာပါပဲကွာ။

သိဗ်နိုင် တစ်ယောက် အံလေးကို တင်းနေအောင်ပင် စေ့ကြိတ်လိုက်မိသည် ။

"အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ ယူရဲ့ ၊ တို့ ယတြာက သိပ်ပြီး စွမ်းပါတယ်လို့ ၊ သူဌေးခန်းထဲကို အင်တာဗျူးလုပ်ဖို့ ဝင်ရုံပဲရှိသေး ဘာမှ တောင် မမေးဘူး ကိုယ်ရေးရာဝင်နဲ့ လျှောက်လွှာကိုစစ်ပြီး တစ်ခါတည်းကို တန်းခန့်တော့တာပဲ"

ဒုက္ခပဲ။

ဥက္ကာဆိုတဲ့ ကောင် ရူးများ သွားပြီလားတောင် မသိပါဘူး။

ဘာတစ်ခုမှ ကို မမေးဘဲ အလုပ်တန်းခန့်တာတဲ့ ။

"အဟင်း ဟင်း အခုလို ယူနဲ့ တို့ အတူတူ ကုမ္ပဏီ တစ်ခုတည်းမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင် ရတော့မယ်သိလား၊ အဟဲ ဟဲ ဘာပဲ ပြောပြော ယူ ကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ယူက တို့ အားနည်းချက်တွေ ကို သတိ ထားဖို့ အသိပေးခဲ့လို့ လေ၊ အခုတော့ အဆင်ပြေသွားပြီ ယူ"

သူမ သည်

တစ်ချိန်လုံး နီးနီးပင် သူ့အား ဘေးကရပ်ပြီး စကားတွေ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေခဲ့၏။ တော်တော် အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတဲ့ အမျိုးသမီးပါပဲ။ သူတစ်ပါး စကားပြန်ပြောချင်မှန်း မပြောချင်မှန်း သူမသိ၊ သူတစ်ပါး နားထောင်ချင်သလားဆိုတာလည်း သူမမစဉ်းစားဘဲ သူမပြောချင်တာကို တရစပ် ပြောချနေတော့သည် ။

ဓာတ်လှေကားထဲမှာ လည်း ထို့နည်းတူစွာပင်။

"ယူ ယူတို့ ကုမ္ပဏီက နှစ်ဦးစပ်ရှယ်ယာဆို ဟုတ်လား"

"အင်း"

"တို့ က သူဌေးဥက္ကာနဲ့ ပဲ တွေ့ခဲ့တာ၊ နောက်ထပ် သူဌေးတစ်ယောက်ကို မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ သူကရော ဘယ့်နှယ်နေလဲဟင် စိတ်သဘောထား နူးညံ့ရဲ့ လား၊ သူဌေးဥက္ကာကတော့ သေသေချာချာ မှာ ထားတယ် သိလား အဲဒီသူဌေးကို ကြည့်ရှောင်တဲ့ "

"ဘာကွ"

အမျိုးသမီး စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ နီရဲခနဲ ဖြစ်သွားရသည် ။

"ဟုတ်တယ် ယူရဲ့ ၊ ကောင်မချောချော လေးတွေဆို မျက်လုံးကြီးတွေ ကျွတ်ထွက်မတက် ငမ်းတာတဲ့ "

"ဟာကွာ"

သိဗ်နိုင်ရဲ့ မျက်နှာကြီး ရှက်သွေးများ နှင့် ရဲစိုကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှိန်းမြသွားရသည် ။

"လူကလည်း တော်တော် ရုပ်ဆိုးတာဆိုပဲ အသားမည်းမည်း၊ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့ မျက်လုံးပြူးပြီး သွားကလည်း ခေါသေးတယ်တဲ့ လေ "

ဒီကောင်ကွာ ...

ကြည့်စမ်း: ...။

မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ လျှောက်ပြောသေး၏။

"မသိရင် တိရိစ္ဆာန်ရုံထဲက"

"ဟေ့ တော် တော် မင်းမဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လျှောက်မပြောနဲ့ တော့၊ တကယ့်ကို အူတူနဲ့ ကွာ၊ သူများ ပြောသမျှလျှောက်ပြီး ယုံတော့တာပဲလား၊ ခေါင်းလေးလည်း သုံးစမ်းပါဦး၊ ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိမရှိဆိုတာ"

သူ ...

စိတ်ကို မထိမ်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ ဓာတ်လှေကားထဲတွင် သူမကိုစွတ်ပြီး ပိတ်ဟောက် ပစ်လိုက်သည် ။ ဘယ့်နှယ် မနက်စောစော စီးစီး လူကို လာပြီး စောက်ကားနေ၏။

သိဗ်နိုင်တစ်ယောက်

သည်းညည်းခံစိတ်များ ကုန်ခမ်းသွားရသည် ။

ထိုစဉ်

ဓာတ်လှေကားက လေးလွှာအထပ်တွင် ရပ်သွားတာမို့ သူချက်ချင်းပင် ဒေါသတကြီး ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့် ထွက်လိုက်သည်။ ။

"ဟေ့ ယူ ဟေ့ ခဏနေဦးလေ"

သိပ်နိုင်း လှည့်မကြည့်မိ။

ဒီအူတူတူမိန်းမနှင့် ပတ်သက်ရမှာ အင်မတန်စိတ်ပျက်ကာ လှည့်ကြည့်ချင်စိတ် ပျောက်သွားရသည်။ ။ ခြေလှမ်းကို သွက်လှမ်းလျှောက်၏။

"ဟေ့ ယူ"

"ခဏနေဦးလို့ ဆိုနေမှ ပဲ"

ဟာ။

ရှေ့သို့သွားနေသော သူ့ခြေလှမ်းများက ကုမ္ပဏီထဲသို့ လှမ်းအဝင် အနောက်ဘက်ဆီမှ သူ့လက်မောင်း အင်္ကျီစကို လှမ်းစွဲလိုက်ခြင်းကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် ယိုင်သွားရ၏။

"ဟာ ဟေ့ ဟေ့ မင်းဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒါဘာလုပ်တာလဲကွ ကျွတ်"

သူသည် ...

ဒေါသတကြီး တစ်ချက်စုပ်သတ်ကာ သူမလက်ကို ဆတ်ခနဲ ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး အောက်ပစ်လိုက်မိသည်။ ။

ရုတ်တရက်ကြီး ...

ကုမ္ပဏီထဲမှာ အအော်ခံလိုက်ရတာမို့ သူမ အံ့ဩသွားဟန်ရှိသည်။ ။ သူ့အား မသိနားမလည်နိုင်သော မျက်နှာဝန်းလေးတွေနှင့် ငေးကြည့်ခဲ့

သည် ။

"ဘာဖြစ်တာလဲ ဟင် သူဌေး"

"ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ"

သူနှင့်သူမ အနီးသို့ ဝန်ထမ်းများ ရောက်ရှိ လာပြီး အားလုံးက သိလို
ဇောနှင့် ဝိုင်းမေးကြ၏။ ထိုအခါ သူသည် အခြေအနေမှန်ကို ရိပ်စားမိ
ကာ ဒေါသများကို ပြန်သိမ်း၍ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူရှိုက်ပြီး အံ့ဩငေး
မောကာ သူမျက်နှာကို ခပ်စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်နေတဲ့ သူမလေး ဆတ်
ခနဲကြည့်ပြီး ...

"မင်း ကုမ္ပဏီ ရုံးခန်းကိုလိုက်ခဲ့" ဟု မာဆတ်ဆတ် ပြတ်တောက်
တောက်မှာ ကာ နေရာလေးကနေ ချာခနဲနေအောင် ကျောခိုင်းကာ ထွ
က်လာခဲ့မိတော့သည် ။

***